

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין עט.

מסורת הש"ס

[illegible]

סוף דע"י

אין בין געווען לבגרות
אלע ששה חרשים
בבדד. ממחלצה
שערות היוה נערה צאמן
שמה ממחלצה שיה
והאלה ממחלצה עה
שחבור ששה חדשים ומו
למן (תחבובות 87.) מקרה
שנאדר. (ס"ה) חיות
שלו ומאד לאחר זמן
נגאחל חסר (ג"ס' 487.)
כל תחרות שנעשה על
יבדו. כל מרומות וטירות
שמשחמך נון כללים,
ואשם שטעלו מוטחאן
צאמו מקום מושבם (ע"ס)
טעירות שמשחמך כללים
שטעלו טו (דדה 4.)
בין ברשות הידד.
בין שמשוק ברשות
היחיד, דק"ל סקמ מומאה
ברשות היחיד ספיקו מנה
(487.) בין ברשות
הרבים. גרסו שמהוק
עומה גרסו מומאה הרבים,
דק"ל סקמ מומאה היחיד
ספיקו טעור. הכא טמא,
דלוא סקמ הוא אלא
רדח. דממשחן טעמא
לקמן שמשחמן (דדה 4.)
לוא אמרין סקמ סקמ מומאה
דרי"ר טעור שייט סקמ
אל סקמ אל נגב. אלא
למחר אל נגב. אלא
זו שהיה טעמא ודא
ואמה אל לטעור נספיק
טעמא. אל מטהיטע טעמא
(ג"ס' 487.) היה ברוך
טעמא. ההבית.
ההמה (דדה 4.) נגל
היה מעט הפריס ומה
מחומה ומעשר ומה
הימנו לידע אם יש
הטור נחיתם טוב ויש
זא ומכור מלמחלצה פחיתו
מדי וזו ויפרש מן
הפחות למחומה וממחלצה
מחמיון, היס מפרש
מעט לפי מה שימכור
המכור פחיתו ולמחר מעט
ואחור הרי מחומה ומעשר
זא וזו שלמי ומה ומה
צאמה חתם ולפרש
דוק. דאין מפרשין זו
האומן על היון דמי
מיון קן אלאה דרי
פריס. מחמיון אל חספיה
(דדה) אל לנרנן למחלצה
אין מפרשין וזה טעם
עשי (מפרש' ב"ב ע"ז.)
לדחוד שמשחמן וזה
למור להיות מוקח עליה
ורקן ומה שאל חסות
עיון עיון טוב לאחר
ממנה עליהם לאחר זמן,
השחמורות טעמא נחמשה
(דדה 4.) ואחר כך

שניהם נוסטין גט. אם זאת לינשא לאחר: גמ' משום דגנרז
 קים ליה ביוחסין. וכשמלא מיוחסתא קידשה לו וביטל את השליח אבל
 אימתא דלא קים לה ביוחסין אימתא אע"ג דקידשה עזמה לא ביטלה
 את השליח ולא סמכה על קידושה דסברה דילמא שליח משכח
 מיוחס מזה: לא אינפס ליה. צבתו
 אם נמשא למיוחס כל דהו ולא צטילה
 לשליחות דשליח אפילו מקדשה
 לגרוע והא דקדים קדשה סבר דילמא
 לא משכח אבל אי משכח לא צטילה:
 קידשה היא צעיר. זו ביום: והרי
 היא בוגרת. דקדשה לדעת אם ינאה
 מרשות האב להיות קדושה קידושין
 ומלאנוה בוגרת זו ביום: הרי בוגרת
 לפניו. וקדושה קידושין ולא של
 אביה: הייטשין לקידושי שניהם. שמה
 כשקידשה האב נערה היתה וקדמו
 קידושין: אי נימא כסוך ששה.
 חדשים שבין נערות לבגרות דלמרינן
 אין זין נערות לבגרות אלא ששה
 חדשים בלבד. כשהצילה סימני נערות
 אינה שוטה להיות בוגרת אלא ששה
 חדשים ועשרים שיהא מזהרת לבגור
 וסימניה ניכרים בדדיה כדמתן במס'
 גדה (דף מו.) פגה בוחל וזמל: כהא
 אמר רב הרי בוגרת לפניו. הא כל
 אותן ששה חדשים בחזקת נערה היא
 עד שנכיר בסימני בגרותה וכי
 דקדושה צפניא ואשתכחה בוגרת מי
 ימר ל' דלפרא נמי בוגרת היא ודילמא
 השתא הוא דגברה: אלא לאחר
 ששה חדשים והא ודאי משמלאו לה
 ששה חדשים צברה לה: וכי סימא
 צביר הוא לדינא הא עמי אינא הא
 אלא בלבד קאמר לא גרס'. דמהיכא
 תיסק אדעתין למימר הכי מי קאמר
 אין זין נערות לבגרות פחות מששה
 חדשים: קדיש ביומא דמשלי שים.
 אביה צבוקר והיא צברז הייום הזה
 היא בחזקת שתצבר: מדהשתא
 בוגרת בלפרא נמי בוגרת. שכל היום
 היא בחזקת שצבאי: על גביו. כללים
 שהצביל זו: זין שהוא ברשות היחיד.
 שפסק טומאה טמא זו: זין שנעשו
 צרפה. שפסק טומאה טהור זו:
 טומאות. ללא ספק הוא אלא ודאי
 אלמא אמרינן כשעת מציאתן מחוקקין
 ליה מעיקרא הכא נמי נימא מדהשתא
 בוגרת בלפרא נמי בוגרת שכל היום
 היא בחזקת שצבאי: ספרי לריעותא.
 טמא על חזקתו והרי חסר לפניך:
 הכא. גבי קידושי האב חלה לריעותא
 הוא דליכא הכי בוגרת לפניו אלא
 אם זאת לומר דמריד אשה על חזקת
 יומא דמשלם שית לאו חזקת בגרות

ולאו חוקת נערות אית בה שהיום היא עשויה להשתנות: היה צוד עליה והולך כלומר להיות סומך עליה בהפרשת תרומותיו כשצד לש תרומה על מאה לוגין הללו וכן עושה תדיר ואח"כ מנמאת חומץ ואי דקסבר יין וחומץ שני מינין הן: כל ג' ימים ודאי גרסינן. ולא גר ימים האשונים שאחרי הצדיקה שצדקה ומלאה יין היא היא בחזקת מכאן ואילך ספק והוא תרומה ליתסר לזרים ויחזור ויתרוס שמהן זו האחרונה שמהא חומץ הרי היא בחזקת ודאי חומץ ואם עשאה אם יתקנה מטבלה דלא הוי חומץ גמור בפחות מג' ימים וזו ש ולמפרע ספק והוי תרומה ליתסר לזרים ויחזור ויתרוס: מ"א. גבי דקמי כל טהרות שנעשו על גבי אפילו בראש הדינים טמאות א ודאי מקוה על כרחיך בתחילתו השלימותו בארבעים קאה וקא מ דקמי מכאן והלן ספק ואלא אמרינן משעתא אידעלין קאה מלמוד דה"י חולין כדמפרש שם שמהא שמהא קמייתא דנדה (דף ג.) דלוי יד חצית זו דלמרינן מדהשאה השמיני מעיקרנה ימ חומץ ור"ג יומי

או' ב' חדשים (רשעים ב"ב שם). כל ג' ימים ודאי. פלוגתא דר' יוחנן ור' יוהנן בן נבבי' זו מרומה על אלו הסמכים הלו כולם מתקועים, וממילא ארבעה ימים ודאי שם המרומה חיו ויחיו, ויחיו, ויחיו. הסמכים להחיות, שם עשאו בחד' אומן' זו מרומה על מקום חלש המרומה אצלם כל יום נאן ואילן למפרע שם והיא זו מרומה ויחיו ויחיו, אלאנן ג' למר בין למר ממפקין ריעותא במסות דמחיותו למפרע טומאת דלי ומאי שנא כל

קידוש אביה בדרך בו' וקידשה עצמה וכו'. וז"ל אמאי אילפינו רב ושמואל כה"ג נפלו בקידשה אציה גרידא* כמה דפירש דפליגי בקידשה אציה ואחר כך קידשה הוא עצמה וי"ל דודאי לא פליגי בקידשה אציה לחוד דבהאיא מודה שמואל דאינה מקודשת דאמרינן העמד אשה אחוקת פנויה כמו שהיה קודם שקידשה והרי היא בוגרת לפינוי^ב ואין קידושי האב קידושין אבל עתה שקדשה אף היא עצמה ליכא חוקה דפנויה דממה נפשך אשת איש היא או משום קידושי אציה או משום קידושי דידה וליכא האי סברא ומשום הכי פליג שמואל:

[**אילימא** בתוך ששה וכו']. ממון פי' רש"י משמע דדקדוק בתוך ו' ומלאה בוגרת ומש"ה פריך דהא לימא וכו' ואין גראה לעולם לא תמהר לבגור מוך ו' אלא מיירי בדשא לפינוי אחר ששה ול"ג השתא הוא דבגרה. ס"ן:]

ותומר קידשה אביה
עיר והרי היא בוגרת
גרת לפנינו ושמואל
שניהם אימת אילימא
רב הרי היא בוגרת
דה אלא לאחר ששה
שינן לקידושי שניהם
בין נערות לבגרות
גד לא צריכא דקדיש
ששה רב אמר הרי
ששת בוגרת בצפרא
השתא הוא דאיתי
שנא ממקוה ^אדתנן
סר כל טהרות שנעשו
זות היחיד בין ברשות

ושמואל מ"ש ממקוה. ואם
תאמר לרב נמי תקשי
דע"כ לא קאמר רב דמאפרא נמי
בוגרת היא אלא משום דליכא חזקה
דנערות כדפי' בקונטרס אבל אי היא
חזקה דנערות מודה רב דלוקומא
אחזקתה והכי נמי גזי מקוה ואיכא
חזקה דשלס וי"ל דלרב נמי קשה ונקט
שמואל משום דפריך ליה בהדיא טפי':
כ"ג ג' ימים ודאי. ל"ג הראשונים
דהא פליגי בה אמוראי (בב"ב
דף ק"ט.) דאיכא למ"ד ג' ימים הראשונים
ודאי יין מכלל ואינן ספק ואיכא
למ"ד ג' ימים האחרונים ודאי חומץ
ומקודש ספק ואיכא למ"ד ד' ימים
הראשונים ודאי יין וג' ימים האחרונים
ודאי חומץ וצנינא ספק:

התם דאיכא למימר
אימר לא טבל אדרבה
ואימר לא חסר הרי
הרי כוננת לפניך
חסר נמי השתא הוא

ותא הכא חדא לריעותא ושמואל מאי שנא מחבית
ת החבית להפריש עליה תרומה והולך ואחר כך
ים ודאי מיכן ואילך ספק ורמינן חבית אמקוה מ"ש
א ספק ואמר רב הנינא מסוריא מאן תנא חבית רבי
נמי ספיקא משיי^ו דתניא^ו כל טהרות שנעשו על גביו
חיד בין ברשות הרבים טמאות ורבי שמעון אומר
ברשות היחיד תולין אבל לרבנן טבל למפרע שאני
העמד טבל על חזקתו ואימר לא ניתקן אדרבה
אימר לא החמיץ הרי החמיץ לפניך הכא נמי הרי
תא הוא דבגרה^ו (תכא) נמי השתא הוא דאחמיץ
הכא חדא לריעותא הוא דאיכא נימא כתנאי

אלה החצית. תמיד שלא תחמיץ והינא אותה החצית להיות מפריש
ת מאה לוגין טבל במקום אחר אומר הרי שני לוגין חצית פלונית
דיוע מאימתי החמישה וכל תרומה שסמך עליה משהחמישה לא תיקן
בן הראשונים. אמוראי פליגי בה ב"ב³ (דף ק"ט). איכא למי"ד כל ג'
ין ודאי וכל טבלים שתלה תרומתן בה באותן ג' ימים מתקנים הן
י החמישה ולא היתה תרומה ואיכא למי"ד כל ג' ימים שלפני דדיקה
באותן ג' ימים תרומה על מקום אחר אינה תרומה ומותרת לזרים
באותן חומץ וצידוע שלשה ימים יש שנתקללה: **מכא ואילן.** ויחזק.
נקאה דמחזקין ליה בחסר משהה ראשונה שהנחנוהו בחזקת שלם
לא לאו ספק הוא דאי ספק הוא הוה ליה למימר ברה"ר טהורות
יקין ליה מאי שעמא בחזקת חסר ודאי: **ומאי שאל.** גבי חצית
י החמיץ: **וא"ר חנינא** גרס: **ברה"י טולין.** כל ספק טומאה לר"ש
לספק סוטה דהתם יש רגלים לדבר: **טבל למפרע.** זה שניתקן על
מדהשתא בוגרת בצפרא נמי בוגרת: **ינאא כסנאי.** הא דרב שמואל:

מי

המוכר פירות (טו). ר' יוחנן אמר כל ג' ימים לאחר בדיקה ראשונה שנאלצה במזוקה ודאי יין לא חזר כל ג' ימים קודם בדיקה שחזרה שנאלצה חומץ ודאי חומץ, לדין דעבשי חומץ מנזר ולתאר בתמור את הפסית (פד): יין וחומץ שני מינין הן, לדין לרנן הא קייל פסם מן הכרה וספיע (ידד) הן: ר' יוחנן חזית אמקודה. להא מריווי איכא תרמי לרעושת (טז), מאי שנא. להאמין ספא (טז).

צ"א מי" פ"ט מהלכות
אישות הלכה ד סמג
עשין מח טוש"ע אה"ע
סימן לו סעיף ז:

צא ב (מ״י) פ״ג שם הל'
(ד) [ע״י מ״מ וכו׳]
סמג שם טו״ע אה״ע
סימן לו סקף ה'
ג [טו״ע שם ספ״ז]:
צב ד מ״י שם פ״ב הל'
ז ש״ע י״ד סימן
דלד קע״א דהג״ה:
צג ה מ״י פ״י מהלכות
מקואות הל' ו ש״ע
י״ד סימן לא סקף עא:
צד ו מ״י פ״ה מהל'
תרומות הלכה ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א [רש"י ד"ה משום
דגברא כו' מיוחסת ל"ל
מיוחס זה וכ"ה בלשון
הרע"ב במשמיות :

מוסף תוספות

א. ובלא קידשה עצמה
כלל. מ"פ. ב. ואיכא תרתין
לריעותה זכר, ולקמן
מודה דאי איכא תרתין
לריעותה לא חשישין כח
גבי מקוה וחבית. שם.
ג. דחומרא דאתי לידי
קולא הוא ששורפין
תדמו וקדישין. מוס' טז.
ד. תמוס' טוץ קולא
מילא. גבי חבית נמי אתי
לידי קולא דאימור נתקן
ואתי לאפרושי מן החיוב
על הפטור.

תום' ר"י הזקן

[illegible]